

Em ơi... Ba Lan...	Polsko moja...	Polsko, siostró moja
<p>Em ơi, Ba Lan mùa tuyết tan Đường bạch dương sương trắng nắng ngàn Anh đi, nghe tiếng người xưa vọng Một giọng thơ ngâm, một giọng đàn</p>	<p>Polsko moja - kiedy topnieją śniegi, a brzozy rosa słoneczna wysrebrza, idąc słyszę odległe echa - głos poezji, dźwięki fortepianu.</p>	<p>Polsko! Siostró moja! W brzozowej alei stopnieją teraz śniegi We mgle posrebrnej promieniami słońca, Odchodzę zasłuchany w echa przeszłości Poezja i muzyka towarzyszą mi nieustannie.</p>
<p>Có phải Sô-panh tình chứa chan Nâng đàn ca, cô gái Ba Lan Có phải A-đam hôn vĩ đại Bay trên đầu thế kỷ nhân gian...</p>	<p>Czyżby Chopin w natchnieniu uderzał w klawisze grając poloneza? Czy myśl Mickiewicza krąży nad początkami człowieczeństwa?</p>	<p>Czy to Szopen dreszczem miłosnym przejęty Na fortepianie gra tu poloneza? Czy może wielkie serce Mickiewicza Stąd się unosi ponad ludzkość całą?</p>
<p>Em đi cùng anh lên thành xưa Vác-xa-va âm nắng ban trưa Nét vàng lịch sử vừa tươi lại Trong cuộc hồi sinh, tạnh gió mưa</p>	<p>Idziesz ze mną na Stare Miasto w południe ciepłą słoneczną Warszawą, wokół ślady historii jaśnieją jak złoto zmartwychwstałe wśród deszczu i wiatru.</p>	<p>Idź ze mną, siostró, na Stare Miasto Warszawa oto już w słońcu się grzeje Migocą wokół freski pozłoczone Burza już przeszła. Warszawa odżyła.</p>
<p>Hãy nghe em từng viên đá lát Những con đường, tiếng hát đau thương Ba Lan, Ba Lan Thịt da đã bao lần tan nát Nước mắt, tìm về vọng cổ huơng</p>	<p>Posłuchaj, każdy kamień bruku mówi o cierpieniu. Polsko – Polsko twoje ciało dzielono tyle razy, lecz chociaż umierał kraj, serce Chopina wróciło.</p>	<p>Słuchaj, siostró, pieśni, która dźwięczy z bruku Słuchaj bolesnej pieśni, co z ulic rozbrzmiewa O Polsko! Ciało twoje tylekroć dręczono, Lecz serca zawsze wracały do utraconej ojczyzny.</p>
<p>Hãy nghe em từng viên ngói đỏ Những mái nhà phố cũ hồi xuân Máu đã quyện, em ơi, trong đó Máu Ba Lan và máu Hồng quân!</p>	<p>Posłuchaj, każdą dachówkę sędziwych uliczek odradzających się wiosną - wypełnia krew. Polsko, przecież to krew twoja i krew wyzwolicieli.</p>	
<p>Ôi máu đọng mười lăm năm trước Bốn triệu hồn kêu Nước trong đêm Em ơi em, làm sao quên được Ốt-sơ-ven-xim, ốt-sơ-ven-xim!</p>	<p>Powiedz mi, jak zapomnieć o krwi sprzed piętnastu lat, krwi czterech milionów wzywających nocami ojczyzny w Oświęcimiu.</p>	
<p>Nhớ nghe em, những đôi giày nhỏ Tuông còn đi chập chững chân son</p>	<p>Zapamiętaj maleńkie buciki z dopiero raczkujących nóżek i sterty złocistych włosów przeznaczonych na materace -</p>	

Những mái tóc vàng tơ đóng bó Dệt thành chăn rợn bóng oan hồn!	cienie niewinnych!	
Anh đã đến quê em Cra-cốp Như quê anh lộng lẫy cung đền Hồng quân cứu Va-ven xinh đẹp Như Thạch Sanh đánh ó cứu nàng tiên...	Przybyłem do twej kolebki - Krakowa jak do własnej, gdzie również wznosi się zamek - to Armia Czerwona ocaliła Wawel jak Thach Sanh zestrzelił czarnego orła ratując księżniczkę.	
Anh đã đến quê em Ban-tích Sóng ngời xanh, ngọc bích biển khơi Đã xóa sạch những ngày Đãng- dích Màu Ba Lan trong trắng đỏ tươi	Przybyłem nad Bałtyk do fal błękitnych w perłowym horyzoncie, do Gdańska, gdzie łączą się barwy Polski: czysta biel i jasna odrodzona czerwień.	
Khắp quê em, mùa xuân đến rồi - Dù đêm qua chút tuyết còn rơi - Hỡi người chị bên đường quét tuyết Xuân đến rồi, nắng đỏ trên môi.	Przyszła już wiosna do ciebie, choć wczoraj w nocy spadło trochę śniegu. Dziewczyzna zmiatająca z ulicy śnieg, wiosna czerwonym promieniem całuje twe usta.	Budzi się wiosna w całym twoim kraju Choć nocą nieco śniegu spadło jeszcze, Siostró! Co śnieg z ulic sprzątasz, Wiosna nadeszła, na wargach czerwień słońca.
Nắng trên cao cần trục xây nhà Nắng lưng tàu phấp phới đi xa Nắng đỏ ngực anh, người thủy thủ Đẹp như lò Nô-va Hu-ta	Słońce oświetla dźwigi stawiające domy i burty statków wypływających na morze - zaróziło twą pierś, marynarzu, jak żar pieców Nowej Huty.	Słońce rozpromienia budujące się domy I statki odpływające, Marynarzu, to słońce w piersi twej płonie Jak piece Nowej Huty.
Khắp quê em, mùa xuân mang tên Những người con đẹp của trăm miền Hôm nay gọi nhau về Đại hội Mở thêm đường, đi lên, đi lên	Przyszła do Ciebie wiosna, przyniosła imiona synów przyjeżdżających ze wszystkich stron. Dziś zwołują Zjazd - otwierają szeroką drogę, idą naprzód, naprzód!	
Mùa xuân đỏ, quê em ấm áp Chân người đi, vào cuộc đời chung Ngựa đang kéo đồng lên hợp tác Đường ta đi tấp nập vô cùng!	Ta wiosna cię ogrzewa, ludzie idą razem, koń ciągnie pług przez pola, droga jest pełna uśmiechów.	
Em ơi, Ba Lan mùa tuyết tan Đường bạch dương sương trắng	Polsko moja - kiedy topnieją śniegi,	Polsko! Siostró moja, w brzozowej alei stopnieją teraz

nắng tràn Anh đi, nghe tiếng đàn xuân ấy Ca ngàn năm: Ba Lan, Ba Lan...	a brzozy rosa słoneczna wysrebrza, słucham na drogach śpiewu tej wiosny krzyczącej przez tysiąclecia: Polska, Polska...	śniegi we mgle posrebrnej promieniami słońca, odchodzę, a w mych uszach brzmia dźwięki starej pieśni: „Jeszcze Polska nie zginęła”
--	--	---